

Projekt „Oczyszczanie ścieków na Żywiecczyźnie – Faza II”

W Projekt „Oczyszczanie ścieków na Żywiecczyźnie – Faza II” zaangażowało się aż 11 gmin powiatu żywieckiego oraz ulokowano ogromną sumę środków własnych, a także tych pozyskanych z Unii Europejskiej. Skala i zakres tego Projektu doskonale wpisuje się w długofalową strategię rozwoju Żywiecczyzny, która skupia się na polepszeniu oferty dla turystów i nowych inwestorów. Głównym zadaniem tego Projektu jest budowa 1200 km sieci kanalizacyjnej i 200 km sieci wodociągowej. Obecna inwestycja jest już na ukończeniu, a jej zaawansowanie sięgnęło około 95%. Oznacza to, że do dnia dzisiejszego powstało w sumie ponad 1327 km sieci wodno-kanalizacyjnej i coraz więcej gmin może już w pełni korzystać z wybudowanej infrastruktury. Co więcej, zwiększająca się liczba przyłączy, zwłaszcza kanalizacyjnych, bezpośrednio przekłada się na likwidację szamb, a tym samym wpływa na poprawę jakości wód powierzchniowych i podziemnych oraz polepszenie jakości gleby, co zresztą potwierdzają specjalistyczne badania wykonywane na terenie objętym Projektem.

W gminie Koszarawa również były prowadzone roboty w zakresie budowy sieci kanalizacyjnej. Już w 2010 roku, kiedy to zakończyły się prace w ramach kontraktu podstawowego, na terenie gminy wybudowano 46 km sieci kanalizacyjnej oraz 12 przepompowni ścieków. Takich gmin jak Koszarawa, które posiadają własną sieć jest coraz więcej, a co się z tym wiąże zwiększa się liczba mieszkańców, korzystających z tego dobrodziejstwa, dlatego też istotne staje się odpowiednie użytkowanie tej sieci. Pomimo, iż powstała infrastruktura jest stosunkowo nowa, zdarzają się liczne awarie, a to wiąże się z poważnymi konsekwencjami, dlatego ważna jest eksploatacja infrastruktury zgodnie z jej przeznaczeniem. Sieci kanalizacji sanitarnej nie można traktować jak śmietnika! Zabronione jest wprowadzanie do urządzeń kanalizacyjnych odpadów stałych, które mogą powodować zmniejszenie przepustowości przewodów. Z tego właśnie powodu dochodzi do najczęstszych awarii. Kolejnym ważnym aspektem jest zakaz wprowadzania wód drenazowych i deszczowych. Łamanie tego zakazu prowadzi do nadmiernego wypełnienia kanałów oraz do lokalnego wylewania ścieków z kanalizacji sanitarnej. Ponad to, ten sam zakaz dotyczy wprowadzenia substancji palnych i wybuchowych, nierozpuszczalnych w wodzie oraz toksycznych.

Należy mieć również na uwadze, że wszelkie koszty związane z udrożnieniem sieci, czy też usunięciem zalanych terenów ponosi operator sieci kanalizacyjnej, a te najczęściej przenoszone są na wszystkich jej użytkowników. Co więcej, w skrajnych przypadkach, Ustawodawca może nałożyć karę finansową nawet do 10 000 zł, na mieszkańców niestosujących się do zapisów ustawy o zbiorowym odprowadzaniu ścieków.

Wiedza na temat kultury użytkowania sieci przyczyni się do zmniejszenia ilości awarii, tak aby wszyscy mogli korzystać ze sprawnej infrastruktury i nie musieli ponosić niepotrzebnych kosztów napraw.

Projekt współfinansowany przez Unię Europejską ze środków Funduszu Spójności w ramach Programu Infrastruktura i Środowisko

Materiały, których nie wprowadzamy do sieci kanalizacyjnej:

substancje palne
i wybuchowe

odpady płynne
nierozpuszczalne
w wodzie

wody drenazowe
i deszczowe

substancje
toksyczne

odpady stałe